

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem,**
sídlem Moskevská 1531/15, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný dostatečně nereagoval na její žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ze dne 18. 2. 2019, č. j. KSHUL 7602/2019, ve které požadovala poskytnutí písemnosti, kterou žalovaný vyrozuměl advokáta JUDr. Jana Waltera (v tomto řízení právního zástupce žalobkyně) o vyřízení jeho stížnosti podané u žalovaného dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 18. 2. 2019 požádala žalovaného o poskytnutí písemnosti, kterou žalovaný vyrozuměl advokáta JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti podané u žalovaného dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“. Žalovaný na podanou žádost reagoval dne 11. 3. 2019 přípisem datovaným dnem 25. 2. 2019, č. j. KHSUL 8549/2019, ve kterém uvedl, že tato stížnost byla vyřízena sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2019 (pozn. soudu – myšleno zřejmě ze dne 5. 9. 2018), které bylo k přípisu přiloženo. Obdržené sdělení neodpovídalo žádosti, žalobkyně proto dne 11. 3. 2019 podala na postup žalovaného stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Ministerstvo zdravotnictví svým rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO, postup žalovaného potvrdilo a v odůvodnění uvedlo, že povinný žalobkyni informace poskytl sdělením ze dne 25. 2. 2019 a současně, že vyrozumění žalobkyni zasláno být nemohlo.
3. Žalobkyně má za to, že od žalovaného obdržela jinou informaci, než o kterou žádala. Namísto vyrozumění učiněného žalovaným, jehož předmětem bylo vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 4 (pozn. soudu – myšleno zřejmě odstavec 5 téhož ustanovení) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) podané dne 8. 3. 2019 (pozn. soudu – myšleno zřejmě dne 8. 3. 2018) totiž obdržela vyrozumění učiněné Ministerstvem zdravotnictví, jehož předmětem bylo přešetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 175 odst. 7 správního řádu podané dne 11. 7. 2018. Žalobkyně uzavřela, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, přesto se požadované informace nedočkala.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný k výzvě soudu spolu se správním spisem předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyni poskytl všechny požadované informace, a nelze mu proto vytýkat nečinnost. Poskytnutí informace bylo potvrzeno pravomocným rozhodnutím nadřízeného orgánu ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO. Požadovanou informaci navíc žalobkyni poskytl v souvislosti s vyřizováním (pozn. soudu – žádosti o) informace ze dne 1. 2. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Replika žalobkyně

5. Žalobkyně v replice nesouhlasí s tím, že by jí byla informace poskytnuta v souvislosti s vyřizováním jiné žádosti o informace ze dne 1. 2. 2019. Žalobkyně je toho názoru, že pokud žalovaný požadované informace má, musí je žalobkyni poskytnout, nebo její žádost odmítnout. Pokud tyto informace nemá, nemůže místo nich poskytovat žalobkyni informace jiné, ale musí vyžádané informace buďto vytvořit a poskytnout, má-li povinnost takovou informací disponovat, nebo žádost odmítnout z důvodu, že informací nedisponuje, a musel by ji vytvořit jako informaci novou. V případě rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodu, že informací nedisponuje, se žalovaný musí zabývat i otázkou, zda ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat, například zda není náhodou orgánem příslušným k vyřízení stížnosti ze dne 8. 3. 2018 a k vyrozumění stěžovatele, a tudíž by informaci někde mít měl.

Další vyjádření žalovaného a žalobkyně

6. Ve svém dalším vyjádření se žalovaný a žalobkyně pustili do polemiky o tom, zda JUDr. Walter svou činností zneužívá právo na informace.

Ústní jednání soudu

7. Při jednání soudu konaném dne 3. 6. 2020 právní zástupce žalobkyně trval na tom, že žaloba byla podána důvodně, přičemž kategoricky popřel, že by žádost o informace či předmětná žaloba byly účelové či šikanózní povahy.
8. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a své vyjádření k replice žalobkyně s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby, neboť žalovaný byl v řízení činný, což potvrdil i jeho nadřízený orgán.

Posouzení věci soudem

9. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Z práve uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobkyně vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a ústním jednáním ve věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace a tím, zda je žaloba proti nečinnosti správního orgánu použitelným prostředkem ochrany v dané věci. Soud vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, publ. pod č. 3847/2049 Sb. NSS, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ, vydané na základě stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) téhož zákona, není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace; žadatel o informaci se může bránit vůči povinnému subjektu nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že jednotlivce se stížností dle § 16a odst. 1 písm. b) či c) InfZ může domáhat vyřízení celého obsahu žádosti o informace. Bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti (nedojde k rozhodnutí ve věci samé – odmítnutí či odložení žádosti, případně její části, či poskytnutí informace – tedy vyřízení celého obsahu žádosti) budou splněny podmínky pro podání žaloby dle § 79 s. ř. s. Žalobkyně se v řízení před soudem může domáhat vydání rozhodnutí ve věci (obdobně jako v řízení před správním orgánem). Shledá-li soud žalobu důvodnou, nařídí povinnému subjektu, aby o žádosti rozhodl.
13. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „*Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. (...) [Soud] nezkoumá, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.*“
14. Soud ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že JUDr. Jan Walter žalovanému dne 8. 3. 2018 doručil podání označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017*“, kterému bylo přiděleno č. j. KSHUL 11721/2018. V této stížnosti si JUDr. Walter stěžoval na nepravdivost a nepodloženost přípisu žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017, na jehož sepsání se podle informací jeho klientky Mgr. S. W. podíleli pracovníci žalovaného T. H., DiS., MUDr. A. V., Ing. L. A., Ph.D., JUDr. I. W., MUDr. J. T., Ph.D., a MUDr. L. Š. Nepravdivost poznatků uvedených v přípisu byla podle JUDr. Waltera mj. zapříčiněna tím, žádný ze jmenovaných pracovníků nemá odborné znalosti a zkušenosti v oboru základního zpracování dřeva. Na jejich jednání tak tímto podal stížnost. JUDr. Walter v úvodu stížnosti uvedl informace, které měl obdržet od své klientky, která je v nyní řešené věci žalobkyní, ze závěrečné pasáže stížnosti a podpůrně i absence plné moci je však zřejmé, že stížnost podal svým jménem. Z listiny žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. KSHUL 13243/2018, S-KHSUL 11721/2018, určené Ministerstvu zdravotnictví, soud zjistil, že žalovaný stížnost JUDr. Waltera ze dne 8. 3. 2018 postoupil k vyřízení ministerstvu jakožto nadřízenému orgánu z důvodu, že stížnost mířila na postup státních zaměstnanců včetně vedoucí žalovaného.
15. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 18. 2. 2019 podala žádost o informace, kterou se dožadovala poskytnutí písemnosti, kterou žalovaný vyrozuměl advokáta JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti podané u žalovaného dne 8. 3. 2018 a označené jako „*Stížnost č. 2 na postup pracovníků Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje*“ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v souvislosti s vypracováním přípisu ze dne 10. 10. 2017, č. j. KHSUL 46690/2017". Žádost byla žalovanému doručena téhož dne a bylo jí přiděleno č. j. KSHUL 7602/2019. Žalovaný na ni žalobkyni odpověděl přípisem ze dne 25. 2. 2019, č. j. KHSUL 8549/2019, ve kterém uvedl, že předmětná stížnost JUDr. Waltera mu byla doručena dne 8. 3. 2018. Tuto stížnost přípisem ze dne 26. 3. 2018 postoupil Ministerstvu zdravotnictví jakožto nadřízenému orgánu. Stížnost byla podle žalovaného vyřízena sdělením Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2018, č. j. 37629/2018-30-0-3.9.18, které žalobkyni zaslal. Soud zjistil, že v tomto sdělení se ministerstvo vyjádřilo ke stížnosti ze dne 8. 3. 2018 a dalším podáním JUDr. Waltera, která na tuto stížnost navazovaly. Je z něj zřejmé posouzení stížnosti ze dne 8. 3. 2018, jejíž předmět je zde výstižně zrekapitulován, jako nedůvodné. Ministerstvo zdravotnictví ve sdělení uvedlo, že stížnost podle § 175 správního řádu není prostředkem, jímž lze napadnout rozhodnutí žalovaného nebo podklad, z něhož Ministerstvo zdravotnictví jako nadřízený správní orgán vyšlo při postupu podle § 94 a násl. správního řádu, kterým odmítlo podnět ke zrušení závazného stanoviska žalovaného. Tímto žalovaný považoval žádost žalobkyně o poskytnutí informace za vyřízenou. Ne tak žalobkyně, která proti postupu žalovaného podala dne 11. 3. 2019 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. O stížnosti žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 18. 3. 2019, č. j. MZDR 11722/2019-2/PRO, tak, že se postup žalovaného při vyřizování žádosti o informace ze dne 18. 2. 2019 potvrzuje. Ministerstvo došlo k závěru, že žalovaný žalobkyni poskytl veškeré požadované informace, které měl k dispozici. Stížnost byla vyřízena sdělením ministerstva, které žalobkyni poskytnuto bylo. K námitce týkající se neposkytnutí vyrozumění stěžovatele JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti žalovaným ministerstvo uvedlo, že toto vyrozumění jí zasláno být nemohlo, neboť žalovaný stížnost nevyřizoval. Z úřední činnosti je navíc ministerstvu známo, že požadovaná informace byla žalobkyni poskytnuta už v souvislosti s vyřizováním žádosti o informace ze dne 1. 2. 2019. Žalobkyně tedy namítá neposkytnutí informace, která jí byla poskytnuta opakovaně.

16. Z uvedeného plyne, že žalobkyně vyčerpala prostředek proti nečinnosti žalovaného, jímž byla stížnost ze dne 11. 3. 2019, avšak její užití nevedlo dle žalobkyně k vyřízení žádosti, neboť postup žalovaného byl nadřízeným orgánem potvrzen. V takovém případě má žalobkyně možnost obrátit se na soud se žalobou proti nečinnosti přímo povinného subjektu (žalovaného), aby mu bylo uloženo o žádosti rozhodnout, což žalobkyně učinila. Soudu tedy nic nebránilo přistoupit k meritornímu posouzení žaloby.
17. Předmětem přezkumu je otázka, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 18. 2. 2019, neboť dle žalobkyně žalovaný dosud o žádosti nerozhodl, tj. informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaný žádost o informace vyřídil sdělením ze dne 25. 2. 2019, tedy řádným poskytnutím informace, či zda je nadále s jejím vyřízením nečinný.
18. Podle § 14 odst. 2, 3 InfZ pak platí, že ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právnícká osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa. Je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Pokud elektronické adresy podatelny nejsou zveřejněny, postačí podání na jakoukoliv elektronickou adresu povinného subjektu.

19. Podle § 14 odst. 5 písm. c) InfZ pak platí, že v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, povinný subjekt žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli.
20. Podle § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
21. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit buď tak, že žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], nebo žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
22. Podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace může podat žadatel, kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.
23. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40; ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, www.nssoud.cz).
24. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
25. Soud konstatuje, že povinným subjektem jednat ve věci předmětné žádosti o informace byl žalovaný (§ 2 odst. 1 InfZ), ostatně nedostatek své působnosti k vyřízení žádosti o informace žalovaný ani nenamítal. Žádost o informace splňovala všechny náležitosti dle § 14 odst. 2 až 3 InfZ, když ze žádosti plyne, kterému povinnému subjektu je žádost určena (tj. žalovanému), žadatelka (tj. žalobkyně) je v žádosti řádně označena, v žádosti je i uvedeno, že se žadatelka domáhá poskytnutí informace dle InfZ a žádost byla řádně podána v elektronické podobě. Žalovaný byl povinen žádost o informaci vyřídit ve lhůtě 15 dnů od podání žádosti, tj. do 5. 3. 2019. To žalovaný učinil, neboť toho dne žalobkyni zaslal přípis datovaný dnem 25. 2. 2019, čímž považoval žádost o poskytnutí informace za vyřízenou. Ke stejnému závěru, který rozvede níže, došel i soud. Žalobkyně proti postupu žalovaného podala stížnost, ve které namítala, že žádala o poskytnutí písemnosti, kterou stěžovatele JUDr. Jana Waltera o vyřízení jeho stížnosti vyrozuměl žalovaný, nikoli jiný správní orgán. Stížnost byla předložena nadřízenému orgánu žalovaného, který postup žalovaného potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. K námitce žalobkyně, že sdělením ze dne 25. 2. 2019 žalovaný žádost o informace nevyřídil, když jí poskytl jinou než požadovanou písemnost, soud uvádí, že tento argument žalobkyně neshledal důvodným. Za zásadní totiž soud považuje to, že žalovaný žalobkyni sdělil, že předmětnou stížnost JUDr. Jana Waltera ze dne 8. 3. 2018 obdržel a následně pouze postoupil Ministerstvu zdravotnictví jakožto nadřízenému orgánu k vyřízení. S ohledem na to, že stížnost JUDr. Waltera podle § 175 správního řádu mířila na postup pracovníků žalovaného včetně jeho ředitelky, bylo podle soudu předložení stížnosti nadřízenému orgánu žalovaného postupem souladným s § 14 odst. 5 správního řádu. Nelze proto uvažovat, že žalovaný měl stížnost věcně vyřizovat či o jejím vyřízení JUDr. Waltera vyrozumět. Žalovaný, veden snahou vyhovět žádosti o informace ze dne 18. 2. 2019, žalobkyni sdělil, že stížnost byla vyřízena sdělením ministerstva ze dne 5. 9. 2018, kterým disponoval a poskytl jí též kopii tohoto sdělení. Jde o sdělení určené JUDr. Janu Walterovi, ze kterého je zřejmé posouzení stížnosti ze dne 8. 3. 2018 jako nedůvodné (viz odstavec 15 odůvodnění tohoto rozsudku). Žalovaný tedy nebyl orgánem, který stížnost JUDr. Waltera ze dne 8. 3. 2018 věcně vyřizoval. Zároveň neměl povinnost písemností, kterou byl JUDr. Waltera vyrozuměn o vyřízení jeho stížnosti, disponovat. To, že by existovala jiná listina, kterou by byl JUDr. Walter vyrozuměn o vyřízení své stížnosti ze dne 8. 3. 2018 a žalovaný jí z jiných důvodů disponoval, z předložené spisové dokumentace nevyplynulo. Z žalobkyni poskytnutého sdělení ministerstva určeného JUDr. Walterovi je posouzení jeho stížnosti ze dne 8. 3. 2018 jako nedůvodné zřejmé.
27. Žalobkyní navrhované důkazy všemi listinami, které žalobkyně podala Ministerstvu zdravotnictví v souvislosti s její stížností ze dne 8. 3. 2018 a kterými chtěla prokazovat vazby mezi těmito listinami a dopisem Ministerstva zdravotnictví ze dne 5. 9. 2018, soud v souladu s § 52 s. ř. s. neprovedl pro jejich nadbytečnost. Kromě dostatečně zjištěného skutkového stavu plynoucího z listin založených ve správním spisu soud vyšel z toho, že v této věci rozhodnou stížnost ze dne 8. 3. 2018 podal přímo advokát JUDr. Jan Walter, nikoli žalobkyně, a to ani v zastoupení JUDr. Janem Walterem (viz odstavec 14 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
28. Soud tak uzavřel, že k podání informací žalovaný přistoupil způsobem, kdy žalobkyni poskytl informace týkající se dotazované stížnosti včetně jejího posouzení a dalšího osudu. Názor, podle kterého měl žalovaný ohledně žádosti o informace namísto zvoleného postupu vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, soud považuje za příklad přepjatého formalismu. Soud konstatuje, že žalovaný se při volbě mezi možnostmi odmítnout poskytnutí informací a poskytnutím informací řídil principem, že informace se poskytují, a žalobkyni se tak namísto žádné informace dostalo odpovědi na její otázku, jak byla stížnost vyřízena. Soud došel k závěru, že žalovaný žalobkyni poskytl listinu určenou stěžovateli JUDr. Walterovi, ze které je posouzení jeho stížnosti ze dne 8. 3. 2018 zřejmé.
29. Na základě výše uvedeného lze proto uzavřít, že žalovaný není nečinný, neboť žádost žalobkyně o informace vyřídil způsobem, kterým naplnil účel zákona o svobodném přístupu k informacím. Námitky žalobkyně v tomto směru soud považuje za nedůvodné.
30. Pro úplnost soud dodává, že se nezabýval tvrzením žalovaného, podle kterého má zástupce žalobkyně svou činností zneužívat právo na informace, neboť tato otázka nebyla v řízení o žádosti o poskytnutí informace řešena a pro posouzení této žaloby není relevantní.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalovaného neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

32. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.